

סגן פרץ אוריאל

5218195

בן מרים ואליעזר

נולד ב- 24.11.1976

התגייס לצה"ל ב- 18.10.1995

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- 25.11.1998

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון.

משפחתו של אוריאל

אוריאל יחד אביו ואחיו ז"ל

משפחתו של אוריאל

אביחי, אליסף

בתאל ואלירז ז"ל

ובמרכז אימם מרים עם

תמונה של אוריאל ז"ל

מהלך שירותו הצבאי

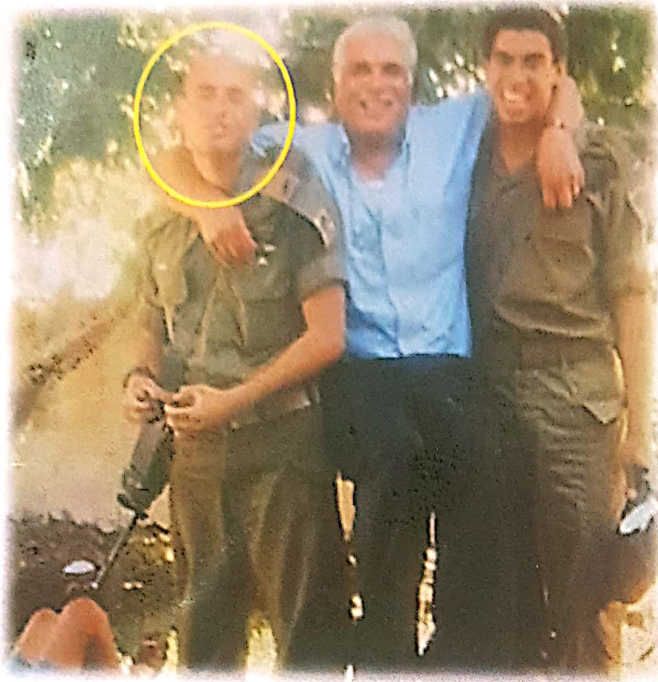

אוריאל יחד עם אלירז
ואביהם

אוריאל בקורס קצינים

מהלך שירותו הצבאי

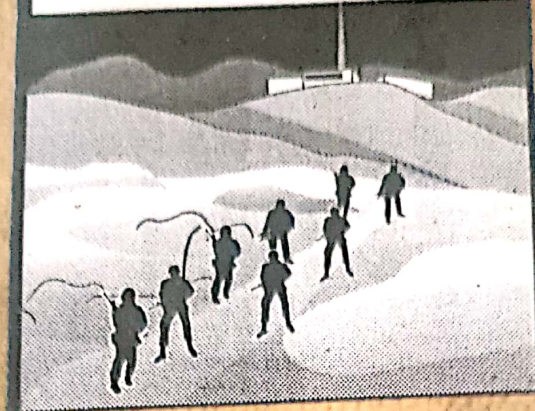
אוריאל יחד עם אלירז
ואביהם

אוריאל בקורס קצינים

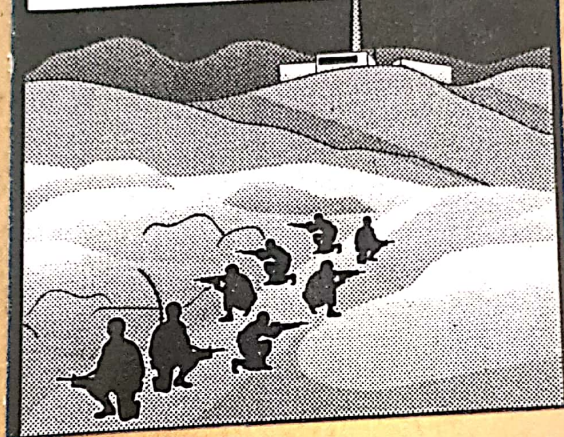

כך זה היה

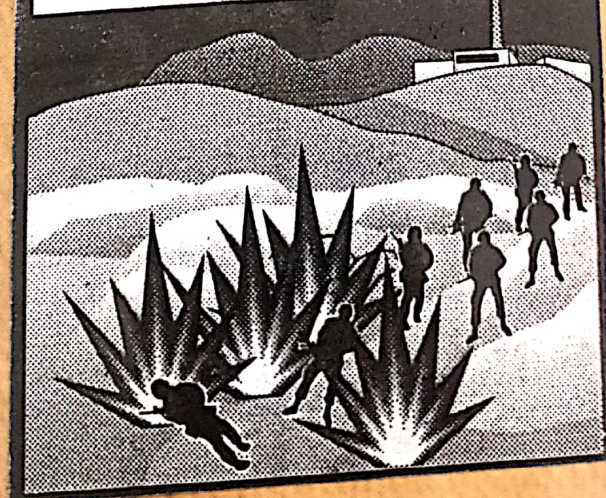
① כוח של גולני יוצא בלילה ממוצב תל-קבעה לפעילות מבצעית

② במרחק של כ-150 מטר דרומית מערבית למוצב, שומע אחד החיילים רעש חשוד. חיילי הכוח יורדים למצב כריעה וממתנים.

③ לאחר שלא איתרו דבר, קמים חיילי הכוח להמשיך בדרכם. ברגע זה מתפוצצים ארבעה מטענים. מפקד הכוח וחייל נוסף נהרגים במקום.

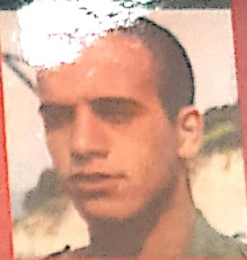
סגן אוריאל פרץ ז"ל

3 אחים, אחד מהם בוגר

קצין ולוחם מגולני
נהרג אתמול בפיצוץ
מיטען בלבנון. השנה:
20 קורבנות. החודש: 5

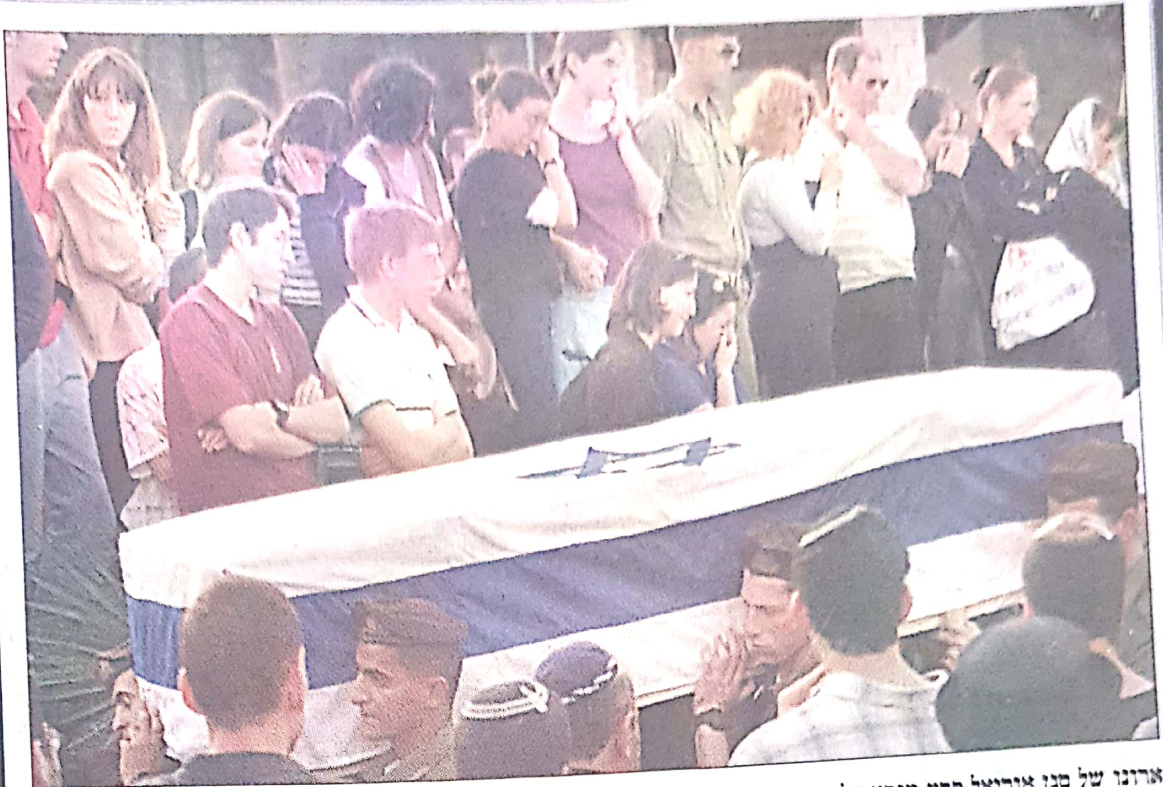
סגן ניר ברקוביץ

החזון הראשון של קיבוץ דועם

זרכו האחרונה

תצלום: דוד מורד

אורנו של סגן אוריאל פרץ מובא אל הקבר, אתמול בחר הרצל. גם האז הצעיר התגייס לסיירת גולני

סגן אוריאל פרץ מגבעת זאב הובא למנוחות בבית הקברות הצבאי בחר הרצל.

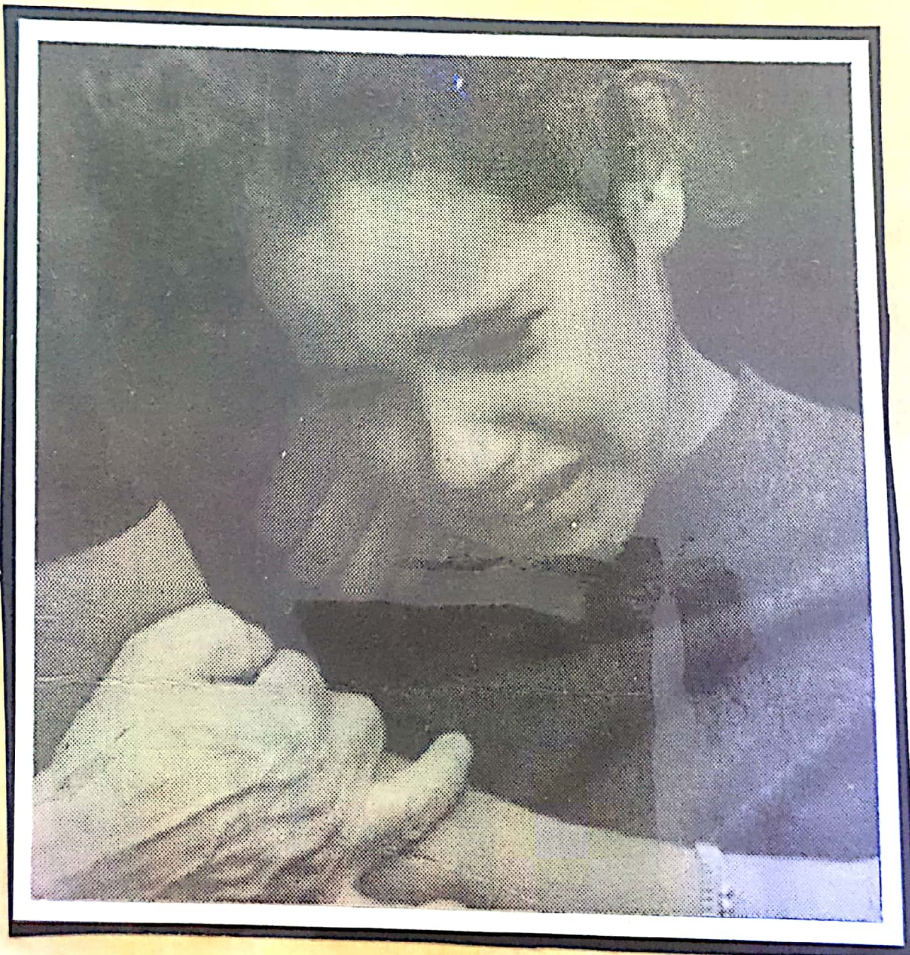
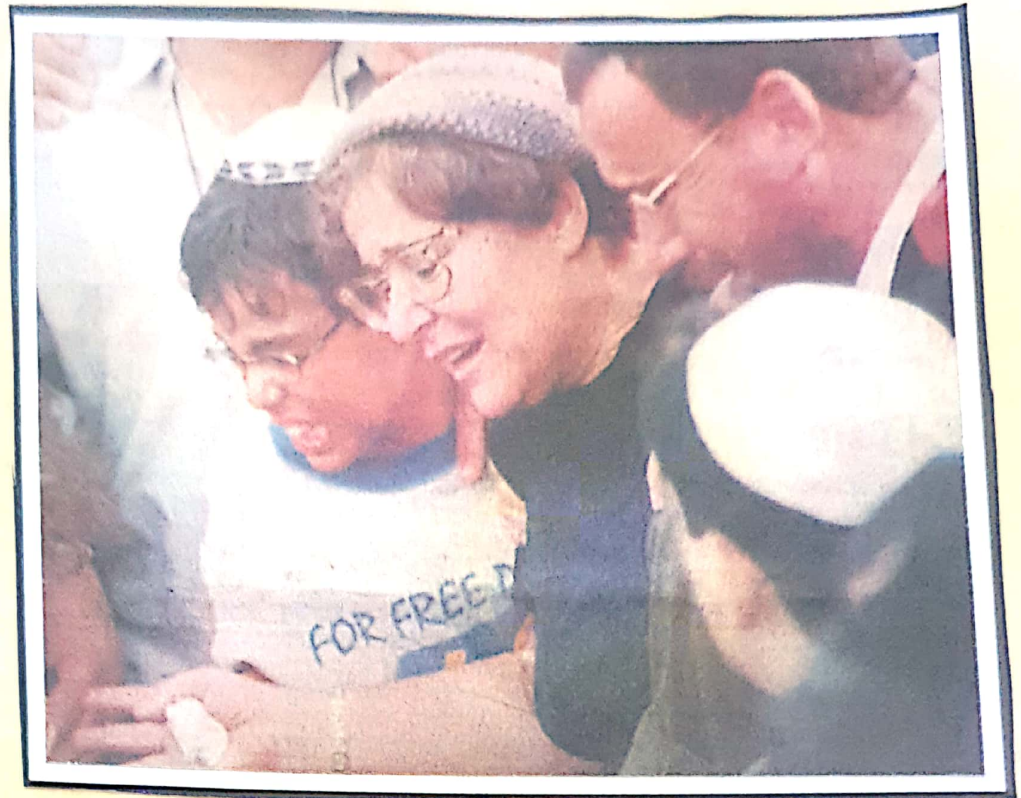
הוא נהרג שעות אחדות לאחר שמלאו לו 22 שנים. לאחר מותו הוא הועלה לדרגת סרן.

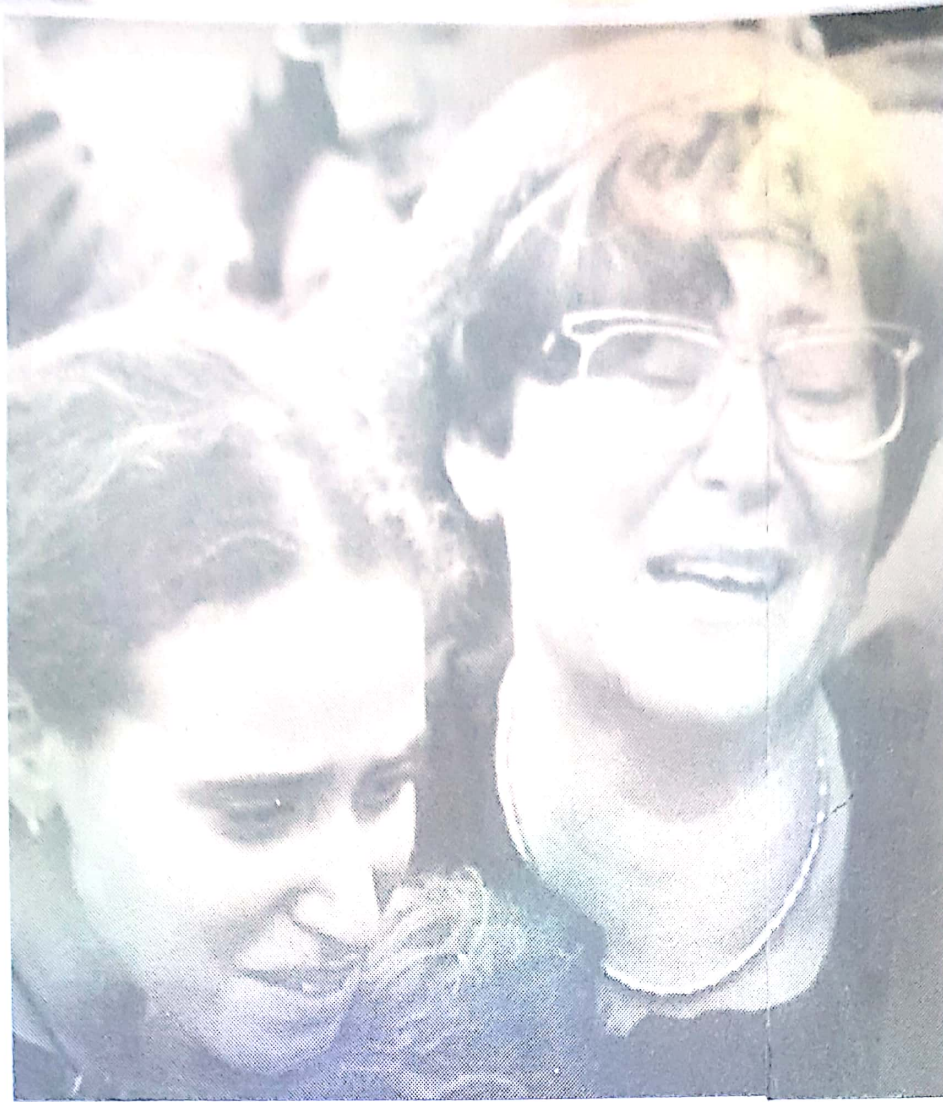
סרן אוריאל פרץ נטמן ליד קיברו הטרי של נחום אלה מירושלים, שנהרג בשבוע שעבר בפיצוץ המטען בדרום לבנון. הוא התחנך בפנימיה הצבאית-דתית אור עציון. לאחר שסיים קורס קצינים שב לשרת בפלוגה המסייעת של גדוד 51 בגולני. אחיו של אוריאל, רב"ט אליז פרץ, התגייס גם הוא לסיירת גולני. "האמנת שצריך ללכת ללבנון, שצריך שישבו שם חיילים כדי שילדים בירושלים ובמטולה ישחקו ולא יפחדו, האמנת שהדרך הזו נכונה, קשה ודורשת, ולפעמים משלמים עליה את מחיר החיים", אמר האח על קיברו.

„אוריאלידע שהוא הולך למית בלבנון“

נפרדים מאוריאל ז"ל

האח אליאסף: "אני אהיה קצין בגולני, כמו אחי"

"אני לא רוצה שבת שלום, אני לא רוצה שהשבת תיכנס. אני רק רוצה לראות את אוריאל חוזר הביתה ביום שישי", התחננה ביום שישי בצהרים מרים, אמו של סגן אוריאל פרץ, שנהרג בפיגוע החיזבאללה בליל יום רביעי.

אחיו הצעיר של אוריאל, אלירו (20), המשרת אף הוא בגולני, חיבק את אמו וניסה להרגיע. "אמא אני איתך, יהיה בסדר, אני אר הב אותך", אמר אלירו. ואמו ענתה: "אלירו שלי, תבטיח לי שלא תלך בדרכו של אוריאל".

הכאב זועק מכל פינה בבית משפחת פרץ בגבעתיים. אוריאל השאיר אחריו זוג הורים וחמישה אחים ואחיות קטנים. "בעוד יומיים יהיה לי יום הולדת 12", אומר אליאסף, אחיו הקטן של אוריאל, אבל נדרתי נדר שלא אחגוג יותר לעולם יום הולדת, ותמיד אעלה לבקר את האח שלי, שגר עכשיו בבית הקברות". "כבר החלטתי, שגם אני אהיה בגולני,

"אני לא רוצה שהשבת תיכנס. אני רק רוצה לראות את אוריאל חוזר הביתה ביום שישי", התחננה האם השכולה

כמו אוריאל. גם אני אהיה קצין ואבקש להילחם בלבנון כדי לשמור על המדינה שלי. אוריאל הכין אר תנו לאפשרות שהוא לא יחזור מלבנון. אני אמשיך את הדרך שאר ריאל לא הספיק לסיי ים", הוא אומר, ונלחם בדמעות שמאיימות לפרוק. "אני לא רוצה

שאמא תראה שאני בוכה, אני צריך להיות חזק בשבילה". גם אלירו (20), שהתגייס לפני שמונה חודשים לסיירת גולני, הודיע להוריו כי החליט לצאת לקורס קצינים, ממש כמו אוריאל. "אלו החיים שלו", אומר האב אליעזר פרץ, "זו הדרך שלו להג ציה את זכרו של אחיו. לא איכל לקחת זאת ממנו, עם כל החששות שילוו אותי. אי אפשר להתעלם מהתחושה שמפקדים את החיילים הכי טובים שלנו".

"לבנון הפכה להיות שדה קטל. המצב הזה לא יכול להימשך. אם יש שם מלחמה - צריך להיאבק בהם עד הסוף, במלחמת חורמה. אם לא, חייבים לצאת משם. אל תשאירו את הילדים שלנו למות שם כמו צאן לטבח. אתמול זו משפחה אחת, היום זה הבן שלי".

"אחי אוריאל", אומר אליאסף, "נהרג יום לאחר יום ההולדת שלו. עליפי ההלכה, אדם כזה הוא צדיק - אוריאל הוא צדיק של צה"ל וכך הוא יישאר לעולם".

■ **נורית פלור**

השבת האחרונה-

התמונות האחרונות

במוצ"ש ביקש סגן אוריאל פרץ ז"ל להצטלם בווידיאו עם אמו ■ האם, מרים: "הוא ידע שהוא הולך למות. אני התכוננתי לאפשרות הזו מהיום שהתגייס"

בכריחות מול ערשת מצלמת הווידאו. "לא יקרה לי שום דבר, אל תדאגי". הוא הצטלם לבד - מזכרת אילמת לשמחת החיים שלו.

"הוא ידע שהוא הולך למות בקרב בלבנון, אבל לא היה אכפת לו", אמרה אתמול מרים.

"אני התכוננתי לאפשרות הזו. הכנתי את עצמי לכך, מהיום שהוא התגייס. אני לא יודעת אם כולם בישראל יודעים, איזו מציאות יש לאמהות שהילדים שלהם משרתים בלבנון. יש אמר הות שישנות עם רדיו פתוח בלילה. כאשר שומעים בתקשורת שיש הפגזה בלבנון, חברים מתקשרים לשאול אם הבן התקשר והוא בסדר".

מאת שלמה צונה

בסוף השבוע הגיע סגן אוריאל פרץ ז"ל לביתו, לחופשה קצרה.

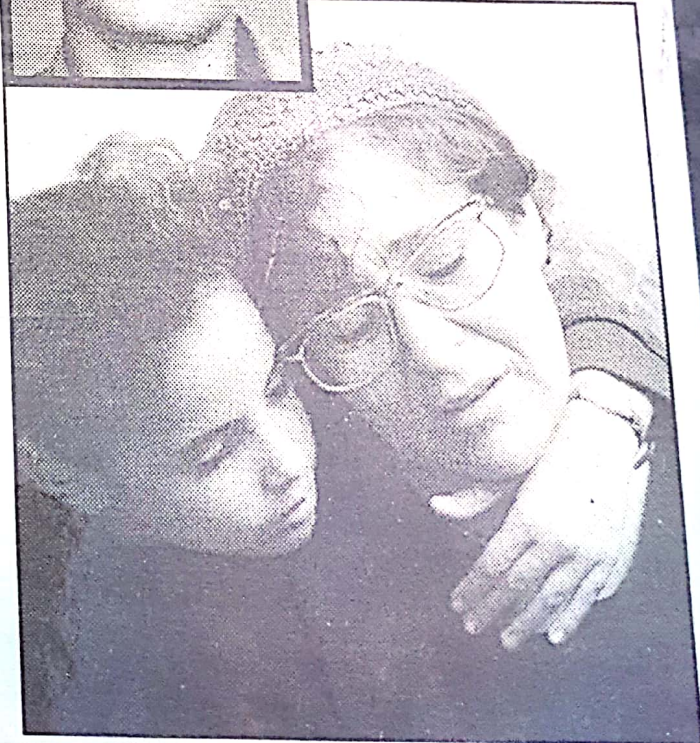
הוא ביקש להצטלם במצלמת וידאו, עם מריו המגוהצים, יחד עם אמו, אך היא סירבה.

"במוצאי שבת הוא התכונן לעלות ללבנון", סיפרה אתמול האם מרים בראיון לגרי סוקניק בערוץ 2 בטלוויזיה. "הוא הוציא את הווידאו, ופעם ראשונה ביקש ממני להצטלם איתו - בפגזה מיוחדת. 'בואי', הוא אמר לי, 'בואי, תהיי לידי', ואני אמרתי לו, לא, הפעם לא".

"אמא לא רוצה שנצטלם, כי היא מפחדת", אמר אוריאל פרץ

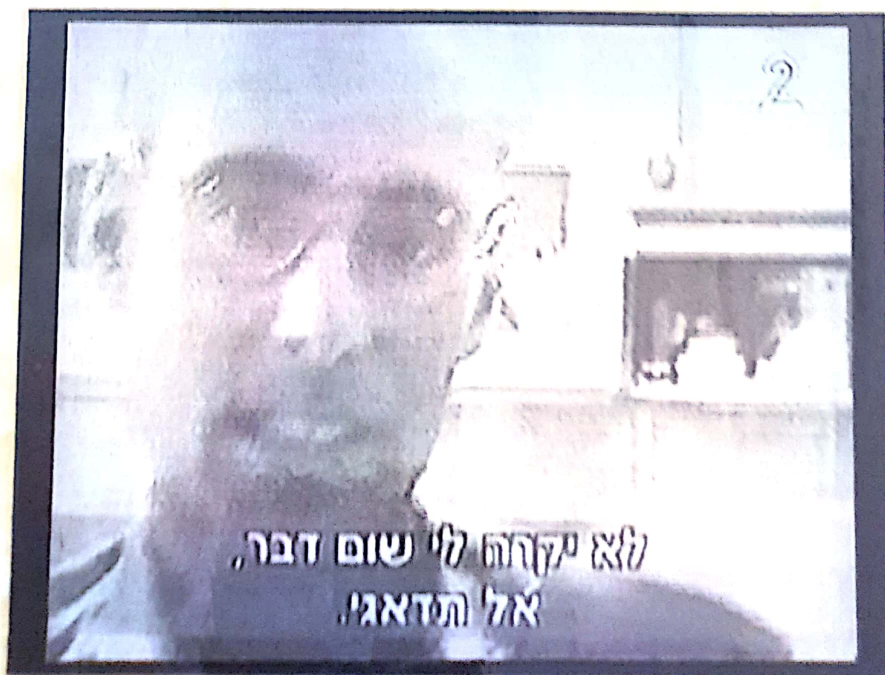
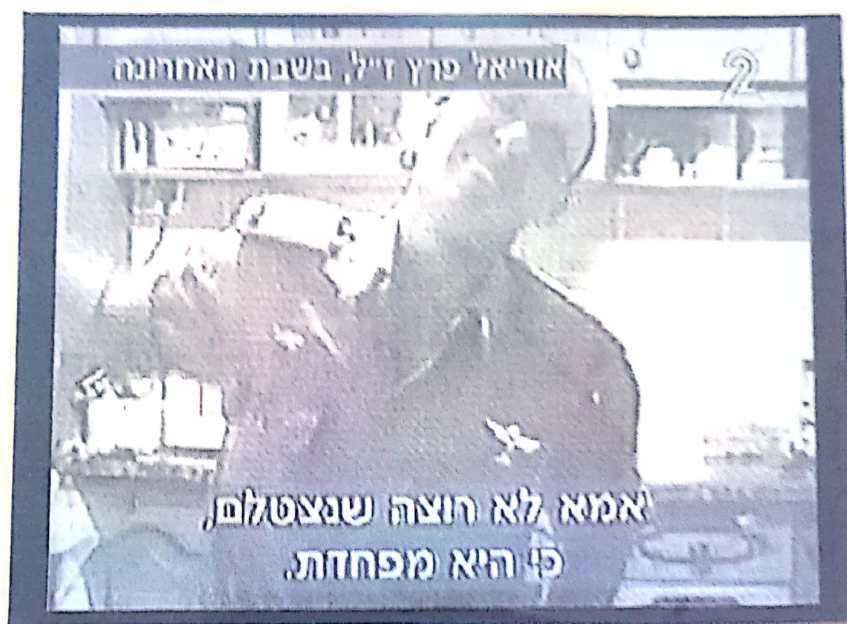

אוריאל פרץ ז"ל

חצלום: זום 77

אמו של אוריאל ז"ל ואחותו בת-אל

קטעי עיתונות

"טובי בנינו הולכים כצאן למבחן", אמר אביו של אוריאל ז"ל

"היית השבוע בן 22", ספר לו אחיו הצעיר. "אוהבים אותך לנצח, יום הולדת שמח אחי"

צילום: פלאש 90

"לכולם עוברת בראש המחשבה מה יקרה אם". על קברו של סגן אוריאל פרץ ז"ל

אליסף פרץ (20) מירושלים, יתגייס בימים הקרובים לגולני. אחיו, אוריאל ז"ל, נהרג בדרום לבנון כשהיה קצין בגדוד 51 של גולני בשנת 1998. אמו, מרים, מדברת על התרגשות גדולה לקראת רגע הגיוס. "אני מרגישה יראת קודש, חרדה גדולה וגם גאווה", היא אומרת. "גאווה על שזכיתי לראות את בני מתגייס. אצלנו במשפחה זה לא ברור מאליו. בעלי נפטר לפני שנה. אחרי שבנו נפל בדרום לבנון, הוא לקה בסכרת וחסף התקף לב. הגיוס של אליסף מתרחש בדיוק שבוע מיום השנה לנפילת אוריאל. לרגע העלייה לאוטובוס יש משמעות גדולה לחיים של אליסף. הילד עזב את הבית ומתחיל חיים אחרים".

אחרי המלחמה לא התעוררו בך ספקות לגבי הגיוס של אליסף לקרבי?

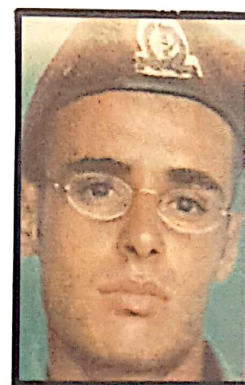
לא היו לי מעולם ספקות אם הילד צריך להתגייס. אני לא יכולה לחשוב שילדי לא יעשו את המקסימום למען המדינה.

כשחמת לו על אישור להתגייס לקרבי?

זה היה הרגע הקשה ביותר. בכל יום אני חותמת על מסמכים, על דירה ומכונית – אבל זו החתימה היחידה שהיד שלי רועדת לפניה. לילה שלם התייסרתי אם לא גזרתי את גורל בני. אבל בסוף אני תמיד חותמת. אחרי שאוריאל נפל הגעתי למסקנה שהחיים והמוות לא נתונים בידי. אני יכולה לעשות הכל – להתפלל שכולם יחזרו הביתה בשלום, אבל אם הילד לא ישרת כלוחם ויהרג בתאונת דרכים, מה אגיד לעצמי? "ההחלטה להתגייס לקרבי באה מהבית", אומר הבן, אליסף. "זה משהו שגדלתי עליו מאז שאני זוכר את עצמי. חינכו אותי שלשרת בקרבי זו זכות.

והמלחמה לא השפיעה על ההחלטה שלך?

בגלל המלחמה רמת המוטיבציה שלי עלתה פלאים. אני מאמין שזו זכות להגיד לילדי שאני נלחמתי למען המדינה. מי אני שאדבר על גל הירש או על אלוף פיקוד הצפון. כולם עושים טעויות, אבל אני סומך על המפקדים בצה"ל בעיניים עצומות. המלחמה הגבירה את המוטיבציה שלי ואמא עומדת מאחוריי בעניין הזה. כמובן שיש פחדים, אבל אם אני אחיה לפי הפחדים שלי, אני לא אגיע לכלום. עבור אמא שלי החתימה במקרה שלי הייתה הרבה יותר רגשית וקשה, בגלל שאני הבן האחרון. את הבן הראשון היא נתנה לצבא והחזירו לה קופסאות, אז ברור שעם הבן האחרון זה קשה לה במיוחד. אבל עם כל הקשיים היא רצתה שאני אלך לקרבי. ככה גם אוריאל היה רוצה.

דבר המספחות השכולות,

כבוד ראש הממשלה ושר הביטחון, הרמטכ"ל, מבקדים וחייילים, אחי ואחיותי לשכול,

הנקישה הלו בדלת. בין אם ביום ובין בלילה.
הנקישה הלו בדלת לזרה את חייהם של המספחות השכולות וחצתה אותם לשניים: מה שהיה לפני, ומה שהיה ויהיה אחרי,
ככל שהנקישה קטנה בצוצמחה ובקושי נשמעת, כך גם אודף האסון שהיא הביאה עימה.

ומאותו רגע חרב צולמנו,

ומה שהיה איננו עוד - שלוש אנשים צומדים בדלת, כאותם מלאכים שהגיעו לאברהם אבי האומה, אך בהבדל נורא. אלו בישרו לו ששרה אישתו צמידה לדלת לו בן, ואלו שהגיעו לביתנו - לא היה להם צורך בחיילים, בהסברים, לא היה בפייהם הבטחות - מיד ידענו.
בין רגע אבדו לנו בנים, אחים, אחיות, אבות ורעים,
בין רגע אבדו לנו עולם ומלואו.

הנקישה הלו בדלת לא פסחה על ביתי.

אצלנו, אצלי, אצל אליעזר הוריו של אוריאל, אצל אליזר, הדס, אביחי, אליסר, ובת-אל אחיו ואחיותיו של אוריאל - נפל דבר.

וב- 24.11.98 לפני שנה ושמונה חודשים נוספו ללוח הליכרון עוד שני שמות בני סגן ואריאל פרץ ובקודו סמל ניצן בלדרן.

הנקישה הלאת בדלת סגרה את מעצף סיוטי השניה וחלומות הלוועה, מעצף הדאגה והחרדה, ופתחה מעצף חדש של כאב ועצמוץ שאין לו גבול, שאין לו יום ואין לו לילה, עצמוץ למה שהיה ולמה שלא יהיה עוד לעולם.
ונותרו הליכרונות, כל מספחה וליכרונותיה, כל מספחה תמונותיה והסיפור האישי המיוחד לה.

אוריאל, בני הבכור נולד בשארם-א-שייק-אופירה.

שם בין הרים וים ספג את נופי הארץ וריחותיה, הוא חזה את ייסורי השלום את נעקרתו מביתנו בעקבות הסכם השלום עם מצרים אך גם שילם את מחיר המלחמה.

מסלול חייו הקצר כלל לימודים במכללה הקדם צבאית לפיקוד ומטה-אור עציון, סיום מסלול בסיירת אלני, קורס קצינים, ומפקד מחלקה

במסייעת של כדור 51. אוריאלי התחנך על שלשה יסודות: תורת ישראל, עם ישראל, וארץ ישראל, לאורם יצא ביום הולדתו ה-22 כראש חיילין למארה בואדי כרוש בלבנון, מארה ממנו לא שב, ומקום מתנת יום הולדת הבאנו אותו לזהר הרצל לביטחון באדמת המולדת. לו תמצית חייו של אוריאלי כל-כך קצרים וכל-כך מלאים וחדורי אמנה כמה שעה, לו תמצית חייהם של הבנים, האבות, האחים והאחיות, לו תמצית חייהם של הנוספים, מי בקרה, מי באימון ומי בתאונה, כל-כך קצרים, הצמיד היה לבניהם, השאיפות, החלומות, הכל נלדע באמצע החיים, אצלם הלמן צמד מלכת. הם כבר לא יכולו בטרמפים בימי שישי סחוסים, ציפיים, יאמרו שלום ומיד השאלה הבאה- איפה המפתחות של האוטו, אני חייב לזאת לבקר חברוהבנה. לא ישובו איתנו בשולחן השבת ולא יחללו צימנו את החם.

לא... לא... הם שם בהר הרצל ובהתי הקברות הצבאיים, מתחת לאבני הבטון, ואנחנו... אנחנו בני המשפחות השכולות נמשיך לשאת את היסוד, דוממים, שוקטים, מתעצצעים, בוכים על מה שאיבדנו על שירת חייהם שנלדעה. שוקטים ויודעים מה זה לתת, לתת את הכל. כאבנו יומיומי, צחוק ואינו מרפה, העצמוצים מתעצמים, הלמן אינו מקהה את הליכרונות, ולא מקל על תחושת האובדן והחסר. ותודה נוראה עוטפת אותנו, על הקול שנדם, החיוק שקפא, תודה על מה שביסטה האדמה. ואף על פי כן, נמשיך כל אחד בדרכו, כל אחד ביסודו, עם העליות והירידות, עם הכאב הנצחי, נמשיך בנתיב המיוחד לנו- נתיב השכול, נמשיך בצל הצער והכאב להתעצצ, לבאוב, ללכוד, לחבק, לרצות אותם מאוד מאוד. נמשיך לחיות!!! לחיות את תכונותיהם הטובות, וניישאם במצנינו, ונשתדל להיות ראויים לבקורבנם.

נמשיך להשתייך למשפחה הלו המיוחדת שלנו, משפחת אולני, על מפקדיה וחיליה, רעים לנשק, המושיטים יד וכתף תומכת, מצודדים ומליווים. משפחה שעקבות לוחמיה נמצאים בכל הארץ מהחרמון ועד איילת, שבניה כמו עץ אולני נטועים מושרשים ומחוקרים כל-כך לאדמה- מחוקרים עד מוות.

משפחה שניה ופנותיה הם פקואה של האומה, בה מתקיים הפסיכס האנושי
המאונן, דתיים-חילוניים, בני קיבוץ, ציר וכפר - יחד שבטי ישראל,
בני מיצוטים שקשרו את אורלם בארלנו.

משפחה בה מפצחת רוח הבנים, האחיות, האבות, והרעים,
רוח ההקרבה, רוח המורעלים לצבא, למשימה, לכוחות החומה.
רוח הרעות והאחווה, כי רק באילני "אחי" הוא לא אחי הטבעי, אבל הוא.
.. אחי בכל נימי נפשי.

לו המשפחה המיוחדת שלנו,
אלה הצרכים שהורישו לנו בניה.
בטוחני שנמשיך להתוות את חייו כשאנו נאמנים לרוחם, מסירותם
וצרכיהם כי הצפר שביסה אותם לא סתם את האלף על רוחם והיא
מתמלאת בנשמת האומה כולה.

נמשיך לחיות ולהתחלק למען דורות הצעירים,
למען שמירת חלפת התא המשפחתי שלנו,
למען חילוק הלאומים, המפקדים
למען עם ישראל ולמען השלום הבית ומחוץ.

ובימים אלה, שמיים כמו סע, קרע ומחלוקת רווחות באחוזותינו,
בתקופה בה רבות הדינאות והשאלות בסוגיות מורכבות - מבחנה של
החברה היום הוא מבחן האחדות והסבלנות והצרכות ההדדית - הם
הנאותים חוסן לאומה.

לנו בני המשפחות השכולות תפקיד חשוב באציאות לו, שכן בנינו נכלו
למען המשק קיומה של המדינה, קיום ביסי, רוחני, צרכי ואוסרי.
ובאומתנו: "במותם ציוו לנו את החיים" עלינו לחתור לחיים של שלום ולא
מלחמה, לחיים עם צרכי הדינות והמופת האיש, לחיים של רעות ואחדות.

אני תפילה יחד עם כולם לאבינו שבשמים,
סיסיר מעלינו את הקללה של קבורת הבנים,
כאב האלמנות ויתמות הילדים.
שייתן שלום בארץ.

מי ייתן וצו הדיוס הבא יהיה צו החיים,
והפקודה תהיה בקודת שלום.
"ה' עוז לעמו יתן, ה' יברק את עמו בשלום"